

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.771 van 9 juni 2011
in de zaak A. 187.866/VII-37.174.**

In zake : 1. Pol STEEN
 2. Lea SCHEGERS
 beiden wonende te 1760 Roosdaal
 Lostraat 165
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :
Stefaan VEREERTBRUGGHEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Colin De Beir
kantoor houdend te 9500 Geraardsbergen
Pastorijstraat 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 april 2008, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken,
Energie, Leefmilieu en Natuur van 27 februari 2008 waarbij het beroep dat werd
ingediend door Pol Steen en Lea Schegers tegen de beslissing van de deputatie van
de provincie Vlaams-Brabant, houdende het verlenen van een milieuvergunning
aan Stefaan Vereertbrugghen om een rundveehouderij te veranderen, gedeeltelijk

gegrond wordt verklaard, de bestreden beslissing gedeeltelijk wordt gewijzigd en voor het overige wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 10 juni 2008. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Eric Lanckswertd heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 januari 2011.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Ann Dierickx die loco advocaat Colin De Beir verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Eric Lanckswertd heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partijen zijn naaste burens van de rundveehouderij die door de tussenkomende partij wordt uitgebaat aan de Klaarstraat 43 te Opwijk.

3.2. De tussenkomende partij dient op 26 maart 2007 een aanvraag in voor het verkrijgen van een milieuvergunning voor het veranderen van deze rundveehouderij.

3.3. De deputatie van de provincie Vlaams-Brabant verleent op 30 augustus 2007 de gevraagde vergunning voor een termijn die aanvangt op 30 augustus 2007 en eindigt op 12 januari 2026.

3.4. De verzoekende partijen stellen op 11 oktober 2007 bij de Vlaamse regering een bestuurlijk beroep in tegen de verleende vergunning.

3.5. Met een besluit van 27 februari 2008 verklaart de minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur het beroep slechts gedeeltelijk gegrond.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. In een tot de griffie van de Raad van State gericht aangetekend schrijven van 13 oktober 2008, betwist de tussenkomende partij het rechtens vereiste actueel belang van de verzoekende partijen. Hoewel zij hun belang oorspronkelijk baseerden op het feit dat zij onmiddellijk naast de tussenkomende partij woonden, zouden zij hun woning intussen hebben verkocht.

4.2. De verzoekende partijen reageren met een aangetekend schrijven van 17 oktober 2008 waarin zij meedelen dat er geen verkoop is geweest. Op 10 juni 2010 bevestigen zij nog steeds eigenaar te zijn van het pand gelegen in de Klaarstraat 45 te Opwijk.

Beoordeling

5. Het volstaat dat men als eigenaar van een onroerend goed in zijn belangen wordt getroffen om te beschikken over het rechtens vereiste actueel belang, zelfs al woont men niet meer zelf in het betrokken pand. De verzoekende partijen stellen nog steeds eigenaar te zijn en beschikken aldus nog over het vereiste actuele belang.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

6.1. De verzoekende partijen roepen in een eerste middel de schending in van de artikelen 4.1.2.1 en 4.1.3.2 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna : Vlarem II).

Het middel wordt als volgt geadstrueerd :

"De geciteerde bepalingen van Vlarem II verplichten elke exploitant tot het nemen van alle nodige maatregelen om hinder in al zijn vormen te vermijden. Door de milieuvergunning toe te kennen, laat de vergunnende overheid toe om hiervan af te wijken, vermits:

- ze de exploitant toestaat om de meest evidente maatregel niet te nemen, namelijk hinderende installaties te exploiteren op een plaats waar ze de minste hinder veroorzaken
- ze daarentegen toestaat dat bepaalde installaties worden geëxploiteerd op hinderende wijze, precies omwille van de plaats waar ze worden gelokaliseerd.

In casu werden een 'stalling' voor 9 runderen (eigenlijk gaat het stedenbouwkundig om een 'schuilhok'), drie zeer omvangrijke sleufsilos (in de vergunning zelf vastgesteld op 1905 m³, maar in feite nog groter, zoals o.m. wordt bevestigd door het terzake opgestelde proces-verbaal dd. 26 oktober 2007 waarnaar wordt verwezen medio blz 16 van de bestreden beslissing) en een mestopslagplaats in woongebied ingeplant zoniet daar onmiddellijk tegenaan, voor (en gedeeltelijk naast) de grote stallen (...). Deze inrichtingen bevinden zich - zoals in het bestreden besluit zelf wordt bevestigd (...) - op amper 20 á 35 m van de woning van verzoekers, en dit precies op de plaats van waaruit de overheersende zuidwestenwind geur en lawaai in de richting van de woning van verzoekers stuurt.

Deze inrichtingen kunnen echter volstrekt probleemloos achter deze grote stallingen worden ingeplant, hetzij op uitgestrekte gronden die de uitbater zelf toebehoren, hetzij door hem in gebruik zijn als pachter, wat uiteraard ervoor zou zorgen dat de hinder veroorzaakt door deze installaties en door de werkzaamheden die er betrekking op hebben sterk zou reduceren (omdat ze zich verder - nl een 100-tal meter - van de woonzone zouden localiseren en ook de overheersende windrichting de diverse vormen van hinder niet richting woning van verzoekers zou concentreren - noch richting andere woningen). De pachtwet verleent alleszins voldoende rechten aan de pachter om dit te doen: zie o.m. art. 25 § 1 van de Pachtwet. Gezien een deel van deze gronden (namelijk de grond achter stal 5) gepacht wordt van zijn ouders - zoniet door Vereertbrugghen reeds is overgenomen - zal er natuurlijk des te minder probleem hierrond bestaan).

Aangezien dergelijke alternatieve lokalisatie geen enkele hinder vormt voor de exploitatie van het bedrijf zelf - wel integendeel, vermits men daar niet tussen bedrijfsgebouwen moet manoeuvreren en er dus vlotter kan worden gewerkt met de landbouwtoestellen - is dit wel een van de beste maatregelen om hinder zoveel mogelijk te vermijden en/of te beperken.

(...). Overigens is het elders lokaliseren van deze installaties een maatregel die in se gratis is, vermits ze geen enkele aanwending van dure technische hulpmiddelen impliceert...

Dat de door verzoekers voorgestelde alternatieve inplanting van deze voormelde silos, mestopslag en kalverhok geen probleem vormt voor de uitbating van het bedrijf en de beste oplossing is om hinder die deze installaties veroorzaken te voorkomen of te reduceren wordt in het bestreden besluit overigens niet eens besproken, laat staan tegengesproken of weerlegd.

Door de uitbater toe te staan de meest evidente maatregel ter voorkoming van hinder niet te nemen, en daarentegen exploitatiemodaliteiten toe te staan die juist hinder veroorzaken, schendt de Minister derhalve voormelde bepalingen van Vlarem II".

6.2. De verwerende partij brengt daartegen in dat de geciteerde artikelen zich rechtstreeks tot de exploitant richten, en niet kunnen geschonden worden door de vergunningverlenende overheid bij het toekennen van een

milieuvergunning. Zij verwijst tot staving van deze stelling naar het arrest van de Raad van State nr. 178.157 van 20 december 2007.

6.3. De tussenkomende partij sluit zich in haar toelichtende memorie aan bij het standpunt van de verwerende partij.

6.4. In de memorie van wederantwoord stellen de verzoekende partijen dat het arrest van de Raad van State waarnaar de verwerende partij verwijst een andere situatie betreft omdat er in dat arrest een beroep werd ingesteld tegen een administratieve beslissing houdende de verlenging van een bestaande milieuvergunning, terwijl te dezen het bestreden besluit een milieuvergunning verleent voor de regularisatie van een bestaande toestand die in strijd is met het algemeen voorzorgsprincipe vervat in de artikelen 4.1.2.1 en 4.1.3.2 van Vlarem II. Bovendien zou uit een verslag van de afdeling Milieuvergunningen allesbehalve kunnen worden afgeleid dat de tussenkomende partij reeds voldeed aan het algemeen voorzorgsprincipe vervat in de betrokken artikelen van Vlarem II.

Beoordeling

7. De artikelen 4.1.2.1 en 4.1.3.2 van Vlarem II hebben geen betrekking op de beoordeling van vergunningsaanvragen, maar op de verplichtingen die op de exploitant rusten eenmaal hij een vergunning heeft verkregen. Deze artikelen bevatten verplichtingen die zich rechtstreeks richten tot de exploitant, los van enige milieuvergunningsvoorwaarde. De vergunningverleende overheid kan deze bepalingen niet schenden bij het toekennen van een milieuvergunning.

De omstandigheid dat de verleende milieuvergunning een onwettige toestand zou regulariseren, zoals beweerd door de verzoekende partijen, doet daaraan geen afbreuk.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

8.1. In een tweede middel doen de verzoekende partijen op volgende wijze gelden dat het onpartijdigheids- en het objectiviteitsbeginsel werden geschonden :

"1. Reeds bij schrijven van 30 oktober 2007 (Farde C stuk C1), dus bijna 4 maanden vóór de officiële bestreden beslissing - hangende het beroep door verzoekers ingesteld tegen de beslissing dd 30 augustus 2007 van de Bestendige Deputatie van de provincie Vlaams-Brabant , had de Minister zich tegenover verzoekers als volgt uitgesproken :

'Op 30 augustus 2007 werd een verandering van de milieuvergunning bekomen. De elementen van de bezwaarschriften tegen deze aanvraag werden bij de behandeling van het dossier geëvalueerd en weerlegd in het kader van het onderzoek 'commodo et incommodo'

In deze brief sluit de Minister zich dus reeds bij voorbaat aan bij de beslissing genomen door de Bestendige Deputatie van de provincie Vlaams-Brabant en bevestigt ze de wijze waarop de Bestendige Deputatie onze bezwaren heeft beantwoord.

Dit gebeurt terwijl een beroep tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie bij de Minister hangende is en zelfs in het begin van deze procedure, waar nog niet eens het dossier volledig is samengesteld (onder meer de adviezen van de diverse overheden ressorterend onder de Vlaamse overheid moesten nog aan het dossier worden toegevoegd).

Aldus 'prejurerend', manifesteerde de Minister openlijk vooringenomenheid, partijdigheid en/of gebrek aan onafhankelijkheid en objectiviteit bij de beslissing die nog moest worden genomen (4 maand later..). Minstens gaf de Minister hiervan de indruk of gaf ze aanleiding hiertoe (nl. tot partijdigheid en gebrek aan onafhankelijkheid of het creëren van een dergelijke indruk), nu niet kan worden uitgesloten - wel integendeel - dat de diverse adviesverlenende instanties - allen ressorterend onder het gezag van de Minister - allerminst geneigd zullen zijn negatief te adviseren tegen het door de Minister reeds ingenomen standpunt in...

Verzoekers maakten bij brief van 5 november 2007 (...) reeds bezwaar tegen dergelijk optreden, maar de Minister reageerde hierop niet. Ook in het bestreden besluit wordt hieraan niet de minste aandacht geschonken (er is enkel een korte vermelding onderaan blz 3 en bovenaan blz 4 van het bestreden besluit, als weergave van het standpunt van verzoekers, maar dit wordt inhoudelijk niet tegengesproken, laat staan weerlegd), waardoor de Minister enkel maar de voormelde indruk van gebrek aan objectiviteit nog meer versterkt.

2. Onderaan bladzijde 14 van het bestreden besluit stelt de Minister dat, wat betreft de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten (waarvoor ook een

regularisatieprocedure hangende is), de exploitatie waarvoor vergunning werd aangevraagd verenigbaar is met de desbetreffende voorschriften. Om dit te motiveren beperkt de Minister er zich toe te verwijzen naar niet nader omschreven 'gegevens van de gemeente Opwijk' volgens dewelke 'het hier echter details van overtredingen betreft waarvoor geen stedenbouwkundige problemen te verwachten zijn'.

Ook door het volstrekt kritiekloos overnemen van niet verder geargumenteerde beweringen van gemeente Opwijk, geeft de Minister geen blijk van onpartijdigheid, objectiviteit en onafhankelijkheid, vermits verzoekers uitgebreid hebben laten gelden dat gemeente Opwijk zich allerminst onpartijdig opstelt, wel integendeel aan de vergunningaanvrager hand- en spandiensten verleent en hiervoor zelfs onwettigheden niet schuwt, zie :

(...)

De door verzoekers ingeroepen feiten die de manifeste partijdigheid van de gemeente in de verf zetten zijn te concreet en te talrijk opdat ze de Minister op welke wijze ook zouden toelaten om kritiekloos de standpunten van de gemeente over te nemen zonder de indruk te wekken van partijdigheid en voorin. enomenheid in eigen hoofde.

Méér nog, de Minister laat zich niet eens ernstig adviseren door de inzake stedenbouw bevoegde diensten van de Vlaamse overheid - terwijl ze uiteraard precies andersom had dienen te handelen

Onderaan blz. 13 van het bestreden besluit wordt verwezen naar het advies van 22 november 2007 van de Afdeling Stedenbouwkundig Beleid (...). Dit advies stelt medio blz 2 uitdrukkelijk :

'Onderhavige aanvraag betreft de uitbreiding na samenvoeging van de rundveehouderij van 198 stalplaatsen voor runderen naar 279 runderen'.

Dit is vanzelfsprekend volstrekt onjuist, vermits wat aldus omschreven werd het voorwerp uitmaakte van een eerdere aanvraag - namelijk de aanvraag die heeft geleid tot de milieuvergunning dd 12 januari 2006 (waarvan ook het bestreden besluit melding maakt bovenaan blz 15: door deze vergunning werd het aantal runderen opgetrokken tot 279). De adviesverlenende overheid heeft dus blijkbaar niet eens de vergunningsaanvraag gelezen waarover advies moet worden verleend - zo ernstig wordt het dossier genomen...

Het bewuste 'advies' van 22 november 2007 van de Afdeling Stedenbouwkundig Beleid is er dus eigenlijk geen: het geeft immers geen advies over de hier ter sprake zijnde (regulariserende) vergunningsaanvraag.

Het bewuste 'advies' van 22 november 2007 werd ons door de Afdeling Milieuvergunningen toegestuurd op 7 december 2007. Ondanks het feit dat elke zorgvuldige overheid wel zelf de manifeste flater van de Afdeling Stedenbouwkundig Beleid had moeten opmerken, meldden verzoekers op 11 december 2007 aan de Afdeling Milieuvergunningen - met kopie aan de Minister - per e-mail (...) :

'2. Voormeld verslag is ook voorafgegaan van een advies dd 22.11.2007 van de Afdeling Stedenbouwkundig Beleid. De adviesverlener vergist zich zelfs over het voorwerp van de aanvraag... (hij omschrijft dit als 'uitbreiding na samenvoeging van de rundveehouderij van 198 stalplaatsen voor runderen naar 279 runderen' - wat het voorwerp

uitmaakte van een eerdere milieuvergunningaanvraag, nl. dd. 21.09.2005).

Voor het overige baseert deze adviesverlener zich niet op eigen onderzoek van de stedenbouwkundige situatie, maar verwijst naar wat de gemeente hem meedeelt (...). Er zou volgens hem geen BPA zijn - wat o.i. onjuist is (BPA Manta).

Hoe kunnen wij dit ernstig nemen ?

Blijkbaar voelde geen der aangesprokenen zich geroepen om ernstig te worden genomen: wie verwacht had dat een nieuw - en grondiger - onderzoek zou worden gevraagd aan de Afdeling Stedenbouwkundig Beleid, wordt teleurgesteld... Ondanks het feit dat de Minister uitdrukkelijk op de flater werd gewezen, vindt ze dit advies perfect geldig en baseert ze er zich zelfs op bij haar besluitvorming. Zij wekt hiermee de indruk dat objectiviteit bewust niet eens wordt nagestreefd.

3. Zowel wat voorafgaat als de wijze waarop het bestreden besluit zelf wordt 'gemotiveerd' (...) versterken de indruk van voormeld gebrek aan objectiviteit: de indruk wordt gewekt dat de beslissing hoe dan ook reeds was genomen zonder kennis te hebben genomen van het dossier - dat niet eens terzake schijnt te doen. De opgesomde zogenaamde motieven lijken niet meer te zijn dan een 'opvulling' om de beslissing louter door zijn omvang enige schijn van deugdelijkheid te geven...

Deze indruk van gebrek aan objectiviteit wordt nog versterkt door de omstandigheid dat verzoekers aan de Minister zelfs expliciet hebben laten weten dat in het advies dd. 5 december 2007 van de Afdeling Milieuvergunningen 'geen enkele van de geformuleerde bezwaren ook maar zijn besproken, laat staan weerlegd' (...).

Aangezien verzoekers vaststelden dat er tot dan toe geen enkele rekening werd gehouden met de zeer concrete bezwaren die zij inroepen, voegden zij daar op 21 januari 2008 nog aan toe (...):

'We zijn zo vrij te durven aandringen om persoonlijk kennis te nemen van de DVD nr 1 gevoegd bij ons bezwaarschrift en bij onze beroepsakte; het betreft een opname van ongeveer 3 minuten, die op zich volstaat om de nood aan een beoordeling in concreto te beklemtonen (wij, zowel als de andere klagers, worden teveel met vage algemeenheden van het kastje naar de muur gestuurd...)'.

Waar deze voorafgaandelijke verwittiging mbt de gebrekkige motivering van het advies van de Afdeling Milieuvergunningen de Minister had moeten aansporen om bijzondere aandacht te besteden aan de motivering van haar beslissing, zowel in rechte als in feite, blijkt het tegendeel het geval. Hoewel ze eveneens had moeten vaststellen dat verzoekers niet werden gehoord (al hadden ze daar uitdrukkelijk op aangedrongen), had ze dus moeten beseffen dat de door verzoekers aangebrachte elementen niet aan bod kwamen. Niettemin volhardt ze en beperkt er zich toe de 'overwegingen' uit het advies van de Afdeling Milieuvergunningen letterlijk over te nemen (waar enkel een relaas mbt het optreden van de raadsman van de vergunningaanvrager wordt aan toegevoegd).

Ondanks het feit dat de Minister voorafgaandelijk werd gewaarschuwd voor ontoereikende motivering, achtte ze het niet nodig daar enige aandacht aan te

schenken (noch aan de beroepsakte met bijhorende stukken zelf). 'Errare humanum est, perseverare...''.

8.2. De verwerende partij antwoordt dat helemaal niet blijkt dat de minister vooringenomen zou zijn geweest. Deze zou enkel hebben vastgesteld wat er in de aanloop van het te behandelen dossier gebeurd is. De verwerende partij stelt voorts dat wel degelijk bijkomend advies werd ingewonnen en dat het feit dat een advies van de gemeente Opwijk werd overgenomen en niet alle bezwaren van de verzoekende partijen werden besproken, de motivering van de bestreden beslissing betreft en niet de onpartijdigheid van de minister. De door de verzoekende partijen aangevoerde vergissing heeft volgens de verwerende partij geen betrekking op de planologische toets van het Bestuur ruimtelijke ordening.

8.3. De tussenkomenende partij sluit zich in haar toelichtende memorie aan bij de verwerende partij en voegt daar aan toe dat de afdeling Milieuvergunningen in haar advies wel degelijk het beroep van de verzoekende partijen deels gegrond heeft verklaard en twee aanvullingen bij het besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant heeft gesuggereerd.

8.4. In de memorie van wederantwoord doen de verzoekende partijen nog gelden wat volgt :

"1. De sneer die verweerder onder rubriek III.2.1 bovenaan blz 10 van zijn memorie geeft is eigenlijk niet eens een repliek waard, vermits verweerder hierin hoogstens zijn onvermogen etaleert om, in feite zowel als in rechte, een inhoudelijk zinvol antwoord te bieden op het verzoekschrift.

Dat verzoekers hun dossier zouden hebben 'geconstrueerd' is trouwens te gek voor woorden: noch de door verzoekers gesignaleerde gebrekkige bekendmaking van de vergunningsaanvraag, noch de door hen gelaakte feiten die wijzen op partijdigheid en het onwettig optreden van sommige ambtenaren en/of gezagdragers van gemeente Opwijk, noch de manifeste slechte wil van de vergunningsaanvrager, enz., zijn zaken die verzoekers hebben uitgelokt of waartoe ze enig initiatief zouden hebben genomen: ze hebben deze feiten enkel vastgesteld. Blijkbaar beschouwt verweerder de omstandigheid dat verzoekers hiervan gebruik maken als een verwerpelijke 'constructie van een dossier...?

2. Onder rubriek III.2.2 op blz 10 van zijn memorie antwoordt verweerder op wat verzoekers aanhaalden sub B.1 van hun verzoekschrift (...) mbt volgende passage uit het schrijven van 30 oktober 2007 vanwege de Minister (...):

'Op 30 augustus 2007 werd een verandering van de milieuvergunning bekomen. De elementen van de bezwaarschriften tegen deze aanvraag werden bij de behandeling van het dossier geëvalueerd en weerlegd in het kader van het onderzoek 'commodo et incommodo'.

Verweerder voert aan dat deze brief van de Minister enkel 'een feitelijke vaststelling' zou uitmaken.

Ten onrechte:

Het bestaan op zich van de toekenning van een milieuvergunning door de Bestendige Deputatie op 30 augustus 2007 is inderdaad een 'feit'.

Maar indien de Minister, met het doel te antwoorden op klachten vanwege verzoekers (wat duidelijk blijkt zowel uit het onderwerp van de brief, zoals de Minister het zelf uitdrukkelijk omschrijft na het verbum 'Betreft', als uit de eerste alinea van deze brief: 'Ingevolge de klachten....'), stelt dat de elementen van de bezwaarschriften werden 'weerlegd' tijdens het onderzoek dat tot deze beslissing heeft geleid, dan spreekt zij zich daar inhoudelijk over uit en treedt ze uitdrukkelijk de beslissing van de Bestendige Deputatie bij.

Dit zal des te meer het geval zijn nu verzoekers in hun beroepsakte aan de Minister precies hebben aangevoerd dat de Bestendige Deputatie op geen enkele manier hun bezwaarschrift heeft beantwoord, laat staan weerlegd. Zie Farde B, beroepsakte blz 3, met verdere ontwikkeling hiervan op blz 4 tot 19.

3. Wat betreft rubriek III.2.3 op blz 11 van de memorie van antwoord :

- Vooreerst - nl. in de drie eerste alinea's van deze rubriek - gaat verweerder weerom over tot mislezing van de inhoud van het verzoekschrift. Verzoekers volstaan met te verwijzen naar de 2 laatste alinea's op blz 4 van hun verzoekschrift alsook naar de volgende alinea op blz 5 van hun verzoekschrift :

'De door verzoekers ingeroepen feiten die de manifeste partijdigheid van de gemeente in de verf zetten zijn te concreet en te talrijk opdat ze de Minister op welke wijze ook zouden toelaten om kritiekloos de standpunten van de gemeente over te nemen zonder de indruk te wekken van partijdigheid en vooringenomenheid in eigen hoofde'.

Voor het overige stelt verweerder: 'Dit betreft de motivering van het bestreden besluit en - volgens verweerder - niet de beweerde partijdigheid van de Minister'.

Dit is niet in tegenstrijd met het verzoekschrift, zie onderaan bladzijde 6 van het verzoekschrift :

'Inzonderheid de motiveringsplicht is o.m. als volgt geschonden'.

Verzoekers gaan akkoord met verweerder: deze kwestie wijst ook op schending van de motiveringsplicht.

- Vervolgens wordt door verweerder nog eens herhaald dat volgens Opwijk het bedrijf 'grotendeels stedenbouwkundig is vergund doch op verschillende punten er afwijkingen bestaan t.o.v. de verleende vergunningen;...dat volgens de gegevens van de gemeente Opwijk het hier echter details van overtredingen betreft waarvoor geen stedenbouwkundige problemen te verwachten zijn'.

Verweerder besluit hieruit: 'Er werd dus wel degelijk een advies ingewonnen van het Departement Ordening Woonbeleid en Onroerend Erfgoed, en het advies was gunstig'.

De logica in deze redenering is volledig zoek: er kan niet worden ingezien hoe (vage en dus niet te controleren) mededelingen van de gemeente Opwijk een advies van het Departement Ruimtelijke Ordening kunnen uitmaken.

-Verder beweert verweerder 'De door verzoekende partijen aangevoerde vergissing in het advies heeft geen betrekking op de planologische toets van het Bestuur Ruimtelijke Ordening'... 'Deze beoordeling is niet aangetast door een 'vergissing' en verzoekende partijen tonen evenmin aan dat ze foutief of kennelijk onredelijk zou zijn'.

Verzoekers volstaan met te verwijzen naar blz 5 van hun verzoekschrift (vanaf de tweede alinea), die door verweerder in geen enkel onderdeel wordt tegengesproken laat staan weerlegd.

Het advies waarvan sprake had een ander voorwerp dan het voorwerp van de vergunningsaanvraag naar aanleiding waarvan het advies werd ingewonnen. Bovendien is dit geen eigen advies van de Afdeling Stedenbouwkundig Beleid, vermits deze Afdeling er zich enkel toe beperkt te vermelden wat volgens haar de mening van de gemeente Opwijk zou zijn...

Het bedoelde advies dient dus als onbestaande te worden gehouden.

Verzoekers hadden de kwestie expliciet ter kennis van de Minister gebracht, in de verwachting dat zij vooralsnog een hernieuwde adviesaanvraag tot betrokken dienst zou richten. Tevergeefs.

Door - zonder enige motivering - desalniettemin zich te bedienen van dit zogenaamde advies (...), versterkt de Minister de indruk van een gebrek aan objectiviteit. Vanzelfsprekend wijst dit ook op manifeste schending van de motiveringsplicht.

- Bovendien had het Bestuur Ruimtelijke Ordening minstens met alle concrete elementen moeten rekening houden en dus bv ook rekening moeten houden met de interne coherentie tussen de reeds afgeleverde of de in het vooruitzicht gestelde (regularisatie)vergunningen.

Zo had dit Bestuur gemakkelijk kunnen opmerken dat bv milieuvergunning voor sleufsilos wordt aangevraagd die volledig zou worden bediend vanop erfverharding die stedenbouwkundig(e) werd vergund als oprit voor een woning - en dat in de milieuvergunningsaanvraag zelfs een deel van deze silo op deze oprit wordt gesitueerd...; even gemakkelijk zou dit Bestuur hebben kunnen opmerken dat een milieuvergunningsaanvraag werd ingediend om 9 runderen naar een in residentieel woongebied gelegen 'stal' te verplaatsen, terwijl er op de aangegeven plaats geen 'stal' maar enkel een (overigens: compleet onwettig) 'schuilhok' stedenbouwkundig is vergund. Zie bezwaarschrift 11 mei 2007 in Farde A (...), dat onderdeel uitmaakt van de beroepsakte B in Farde B (...).

Zo had ditzelfde Bestuur eveneens moeten rekening houden met het BPA 'Manta' (BPA nr 2; KB 06.10.1977). Zie bezwaarschrift 11 mei 2007

in Farde A (...), dat onderdeel uitmaakt van de beroepsakte B in Farde B (...).

Tenslotte: op blz 12 van de memorie van antwoord maakt verweerder een stel redeneringen waaruit wordt besloten :

'De bestreden beslissing is en kan geen uitspraak zijn van de stedenbouwkundige regularisatie van bepaalde constructies'.

Al deze overwegingen zijn niet ter zake dienend en berusten op een mislezing van het verzoekschrift, vermits verzoekers in hun verzoekschrift nergens hebben aangevoerd dat het verlenen van de bestreden milieuvergunning een uitspraak zou zijn van de stedenbouwkundige regularisatie van bepaalde constructies'.

4. Wat betreft rubriek III.2.4 van de memorie van antwoord (...):

Hier heeft verweerder blijkbaar de bedoeling om te antwoorden op blz 6, punt 3 van het verzoekschrift.

Inhoudelijk wordt door verweerder evenwel geen enkel tegenargument aangevoerd, enkel wordt gesteld: 'Opnieuw betreft dit aan de motivering van de bestreden beslissing...' (citaat).

Verzoekers kunnen akkoord gaan dat de terzake gemaakte overwegingen hunnerzijds eveneens betrekking hebben op de door hen ingeroepen schending van de motiveringsplicht (ze vermelden in deze passage trouwens uitdrukkelijk de 'gebrekkige motivering' - zie de derde alinea op blz 6 van hun verzoekschrift), hetgeen trouwens niet in strijd is met andere onderdelen van hun verzoekschrift - zie onderaan bladzijde 6 van dit verzoekschrift :

'Inzonderheid de motiveringsplicht is o.m. als volgt geschonden''.

Beoordeling

9. Het onpartijdigheidsbeginsel houdt voor de organen van het actief bestuur in dat zij zich moeten onthouden van deelname aan een besluitvormingsproces met betrekking tot aangelegenheden waarin zij zelf een rechtstreeks en persoonlijk belang hebben. Het persoonlijk en rechtstreeks belang kan ook de vorm aannemen van een moreel belang. Van dit laatste is sprake wanneer één of meer leden van de beslissende overheid zich reeds eerder over de aangelegenheid in kwestie een eigen mening hebben gevormd, in die mate dat zij niet meer in staat kunnen worden geacht om deze zaak in alle objectiviteit te beoordelen of ze terug te beoordelen. Dit moreel belang komt er op neer dat het betrokken lid, of zelfs het geheel van de leden van de beslissende overheid, door op zijn vroegere mening terug te komen, gezichtsverlies zou lijden, zodat voor hem - of hen - een morele onmogelijkheid bestaat om zulks te doen. Het bestaan van een moreel belang mag echter niet worden vermoed.

De Raad van State vermag op grond van de schending van het onpartijdigheidsbeginsel een beslissing slechts vernietigen voor zover de eigen aard, meer bepaald de specifieke structuur van het bestuur de toepassing van het genoemde algemeen rechtsbeginsel niet onmogelijk maakt. De toepassing ervan mag ook de totstandkoming van regelmatige beslissingen niet verhinderen.

De beschuldiging van subjectieve, persoonlijke partijdigheid van een bestuur of bestuurder kan slechts worden aangenomen indien zij gewettigd voorkomt. Het komt aan diegene die zich door een bepaald besluit benadeeld voelt toe om aan de hand van concrete en precieze feiten een partijdige opstelling van het bestuur aannemelijk te maken.

Met de door de verzoekende partijen aangehaalde zinsnede uit de brief van 30 oktober 2007, die een antwoord bevat op een klachtbrief die de verzoekende partijen tot de bevoegde minister hebben gericht, wordt geen partijdige opstelling noch vooringenomenheid van de minister aangetoond bij de afhandeling van de beroepsprocedure tegen de milieuvergunning die de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant op 30 augustus 2007 heeft verleend. De minister geeft namelijk weer wat uit de gegevens van de zaak blijkt, met name dat tijdens de procedure in eerste aanleg de bezwaren en opmerkingen die naar aanleiding van het openbaar onderzoek werden geformuleerd, door de deputatie werden weerlegd. Voorts valt nog minder in te zien hoe de brief van 30 oktober 2007 de adviesverlenende instanties zou hebben beïnvloed, en wel in die mate dat hun adviesvrijheid zou zijn beknot.

De verzoekende partijen voeren aan dat het bestreden besluit kritiekloos verwijst naar "partijdige gegevens van de gemeente Opwijk". Omtrent de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten werd evenwel het advies ingewonnen van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid. De materiële vergissing betreffende het voorwerp van de milieuvergunningsaanvraag in dit advies, waar dit stelt dat de aanvraag de uitbreiding van de rundveehouderij betreft van 198 stalplaatsen voor runderen naar

279 plaatsen, heeft betrekking op een vorige milieuvergunning en niet op de thans bestreden vergunning. Deze materiële vergissing heeft geen invloed gehad op de strekking van het advies en is evenmin van invloed geweest op het bestreden besluit zelf dat de materiële vergissing overigens niet bevat. Noch dit onderdeel van de motivering, noch de voorbereiding ervan, wijst op enige vooringenomenheid of partijdigheid van de minister.

Evenmin wordt het onpartijdigheidsbeginsel geschonden doordat in het bestreden besluit niet op ieder bezwaar en argument van de verzoekende partijen wordt geantwoord. Dit is bovendien ook geen vereiste van de formele motiveringsplicht.

Tot slot doet de vaststelling dat de in het bestreden besluit gegeven motivering een nagenoeg volledige en woordelijke overname is van het advies van de afdeling Milieuvergunningen, op zich niets af aan de draagkracht van die motieven of aan de onpartijdigheid van de verwerende partij.

Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

10.1. In een derde middel doen de verzoekende partijen gelden dat de motiveringsplicht werd geschonden.

Dit middel wordt als volgt geadstrueerd :

"Het bestreden besluit is niet tot stand gekomen na afdoende motivering gebaseerd op afweging, zowel in rechte als in feite, van alle elementen van het dossier. De beslissing is enkel formeel zogenaamd 'gemotiveerd', maar is inhoudelijk niet afdoende, niet sluitend en onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd.

1. In fine van het bestreden besluit (blz 21-22) luidt het in artikel 1 dat ais volgt wordt beslist :

'De ontvankelijk bevonden beroepen van .../ ...worden gedeeltelijk gegrond verklaard'.

a). Het is evenwel vruchteloos zoeken in het bestreden besluit welk deel van de beroepen gegrond wordt verklaard, nu de gevraagde vergunning integraal wordt toegekend...

Normaliter had men zich na dergelijke formulering mogen verwachten aan het afwijzen van minstens een deel van de items opgesomd bovenaan blz 22 van het bestreden besluit, maar dit blijkt niet zo te zijn: deze lijst stemt letterlijk overeen met de opsomming van de omvang van de vergunningsaanvraag zoals deze is vermeld op blz 2 van het bestreden besluit...

Het bestreden besluit is dus inhoudelijk inconsistent, minstens op hoogst onduidelijke wijze geformuleerd.

b). Aangezien door dit 'obscurum libellum' niet eens duidelijk is in welke mate de beroepen gegrond bevonden zijn, is het a fortiori nog meer vruchteloos zoeken naar de motivering die aan deze beslissing ten grondslag zou liggen, laat staan dat zou kunnen blijken dat deze motivering de genomen beslissing afdoende zou onderbouwen...

c). Het bestreden besluit bevestigt dus de beslissing van de Bestendige Deputatie en kent de gevraagde vergunning toe, maar onderwerpt ze in zijn artikel 2 (zie blz 22) aan volgende voorwaarde :

'... Tijdens het eerstvolgende plantseizoen dient in overleg met en volgens de richtlijnen van het gemeentebestuur een winterharde en landschappelijk geïntegreerde groenaanleg rondom de perceelsgrenzen van het landbouwbedrijf, bestaande uit inheemse beplanting te worden aangeplant. Teneinde een voldoende dicht groenscherm op korte termijn te garanderen, dienen minstens 8 planten per lopende meter (lijnbeplanting) voor haagbeplanting voorzien te worden'.

Ook hieruit kan allerm minst worden afgeleid welk verband dit zou kunnen hebben met de expliciet gedeeltelijk verklaarde gegrondheid van het beroep, vermits verzoekers deze maatregel (die afkomstig is uit het advies van het college van burgemeester en schepenen, na verslag van de gemeentelijke milieuambtenaar) als volgt hebben betwist op blz 25 van hun beroepsakte:

'Hij - nl de milieuambtenaar - verliest echter vooral volledig uit het oog waarover het gaat: het groenscherm is een van de middelen om visuele hinder te beperken, en de aanplanting van een efficiënt groenscherm dient dus te worden beoordeeld in het kader van de algemene milieuvoorwaarden van Vlarem II, die elke exploitant verplicht om hinder te vermijden/ te beperken, het bedrijf een zindelijk aspect te geven enz...

De milieuambtenaar beoordeelt op geen enkele wijze het groenscherm in functie van deze milieuverplichting. We hebben duidelijk op blz 52-53 van ons bezwaarschrift aangetoond dat er geen enkele sprake is van een groenscherm die naam waardig. Hoe een echt groenscherm er dient uit te zien, hebben we geïllustreerd aan de hand van stuk 70 gevoegd bij ons bezwaarschrift. Ook het schepencollege heeft daar in zijn advies geen oog voor: het stelt voor 'minstens 8 planten per lopende meter (lijnbeplanting)' - een plantafstand die zelfs aan de dichte kant ligt voor een laag buxushaagje (!), dus zeker niet past voor een echt groenscherm

van enige hoogte, wat essentieel is om van een 'scherm' te kunnen spreken...'

Ook dit artikel 2 van het bestreden besluit maakt niemand dus wijzer over aard, omvang en motivering van het gedeeltelijk gegrond zijn van het beroep waartoe wordt beslist in artikel 1...

Tevens wordt op die manier nog meer de indruk versterkt dat de beslissing door de Minister werd genomen, en daarna met de tekstverwerker en veel knip- en plakwerk van enig tekstvolume werd voorzien om minstens formeel de indruk te geven van objectief gemotiveerd te zijn... (zie hoger, B 3).

2. Het bestreden besluit rondt zijn motivering af met volgende samenvattende overweging (blz 21):

'Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits naleving van de milieuvoorwaarden, en de bijzondere exploitatievoorwaarden tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt'.

Daaruit besluit de Minister dat de vergunning mag worden afgeleverd (door het besluit van de Bestendige Deputatie te bevestigen, mits een wijziging wat betreft de aanleg van een groenscherm).

Verzoekers voerden daarentegen omstandig aan dat de vergunningaanvrager de algemene milieuvoorwaarden manifest overtreedt (meer bepaald de artikelen 4.1.2.1 en 4.1.3.2. van het Besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne - Vlarem II). Zij stelden uitdrukkelijk dat reeds het feit zelf dat een vergunning wordt aangevraagd om omvangrijke silo's te kunnen exploiteren deels in woongebied, deels daar onmiddellijk op aansluitend niet te verenigen is met de algemene milieuvoorwaarden van Vlarem II.

Silo's of voederkuilen kunnen evengoed op eigendom van Vereertbrugghen achter stal 5 & 3 worden geplaatst en zelfs op de pachtgronden achter deze eigendom, wat uiteraard ervoor zou zorgen dat de hinder veroorzaakt door deze silo's en door de werkzaamheden die er betrekking op hebben zou mildereren (omdat ze zich verder van de bouwzone zouden bevinden). De pachtwet verleent alleszins voldoende rechten aan de pachter om dit te doen: zie o.m. art. 25 § 1 van de Pachtwet. Gezien een deel van deze gronden (namelijk de grond achter stal 5) gepacht wordt van zijn ouders - zoniet door Vereertbrugghen reeds is overgenomen - zal er natuurlijk des te minder probleem hierrond bestaan).

Deze silo's kunnen probleemloos, zonder enige hinder voor de exploitatie zelf -wel integendeel - worden ingeplant achter de bestaande stallingen (dus op minstens 100 meter van woongebied), wat een van de beste maatregelen is om hinder zoveel mogelijk te vermijden en/of te beperken.

(Zie in Farde A: blz. 28 van het bezwaarschrift van 11 mei 2007 ; zie in Farde B: blz 8 en 18 van de beroepsakte dd. 18 oktober 2007).

Ondanks het feit dat verzoekers dus aanvoerden dat de vergunningsaanvraag zelf (minstens het belangrijkste voorwerp hiervan) in strijd is met de algemene milieuvoorwaarden van Vlarem II, liet de Minister dit fundamentele argument volledig onbeantwoord...

3. Zoals hierboven sub 2 reeds vermeld, rondt het bestreden besluit zijn motivering af met volgende samenvattende overweging (blz 21):

'Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits naleving van de milieuvoorwaarden, en de bijzondere exploitatievoorwaarden tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt'.

Deze milieuvoorwaarden omvatten per definitie de verplichting tot het nemen van :

'alle nodige maatregelen om:

- de buurt niet te hinderen door geur, rook, stof, geluid, trillingen, niet ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer...'

(artikel 4.1.3.2. van de algemene milieuvoorwaarden van het besluit dd 01.06.1995 van de Vlaamse Regering - Vlarem II).

In dit verband hadden verzoekers laten gelden:

- enerzijds (a) dat de zogenaamde preventieve maatregelen die in bijlage 2 van de milieuvergunningsaanvraag dd. 20 maart 2007 zelf als dusdanig vermeld worden (Farde D, stuk D4) niet als dusdanig kunnen worden beschouwd maar enkel gratuite en leugenachtige eigen loftuitingen uitmaken die niet overeenstemmen met de realiteit;
- anderzijds (b) dat in realiteit werkwijzen worden gehanteerd die niet anders dan hinder kunnen veroorzaken die zeer goed te vermijden is.

a) Wat het eerste aspect betreft (de door de vergunningsaanvrager zelf in zijn aanvraag opgesomde zogenaamde preventieve maatregelen), 'antwoordt' de Minister door kritiekloos en praktisch volledig letterlijk deze zogenaamde preventieve maatregelen te citeren in dezelfde bewoordingen als deze van de vergunningsaanvraag. De bezwaren vanwege verzoekers worden niet beantwoord, laat staan weerlegd.

Zo wordt onder meer:

- door de Minister de bewering van de vergunningaanvrager overgenomen dat 'de krenge afgesloten worden bewaard' (zie medio blz 18 van het bestreden besluit); verzoekers hadden aangevoerd dat dit niet eens met de realiteit kon overeenstemmen omdat uit de plannen gevoegd bij de vergunningsaanvraag - waar de bestemming van elke ruimte gedetailleerd wordt opgegeven - er geen enkele zgn "afgesloten ruimte" kan worden ontwaard waar de kadavers zouden worden opgeslagen; de Minister weerlegt dit niet en toetst haar beslissing dus niet aan de realiteit (de realiteit is dat de kadavers gewoon op de mesthoop worden gezwierd);
- door de Minister (onderaan blz 18 van het bestreden besluit) 'vastgesteld' dat de zgn voederkuilen (bedoeld worden: de sleufsilos) na het nemen van kuilvoeder worden afgedekt ... terwijl bovenaan dezelfde bladzijde blijkt dat een afgevaardigde van de Afdeling Milieuvergunningen op 28 november 2007 de visu precies het tegenovergestelde had geconstateerd...: 'op dat ogenblik werd vastgesteld dat de groenvoedersilo's vooraan niet afgedekt waren..' - de Minister negeert dus zelfs de vaststellingen gemaakt door de eigen ambtenaren ?;

- de bewering dat de voertuigen met eigen motor vooraan in de loods worden opgesteld (zie medio blz 19 van het bestreden besluit) door verzoekers met talrijke foto's tegengesproken; de Minister weerlegt dit niet en toetst ook hier haar beslissing dus niet aan de realiteit;
- de bewering dat alle stallen over een 'nokverluchtingssysteem' beschikken (zie bovenaan blz 20 van het bestreden besluit) wordt door verzoekers o.m. met talrijke foto's tegengesproken; de omstandigheid dat er op bepaalde stallen geen nokverluchtingssystemen maar daarentegen verluchttingsopeningen zijn op lagere hoogte en dichter bij en uitgevend op de perceelsgrens met verzoekers (wat dus zeker ook geen 'preventieve maatregel' is om hinder te voorkomen) maakt trouwens juist deel uit van de talrijke stedenbouwkundige inbreuken waarvoor momenteel een regularisatieprocedure loopt...; de Minister weerlegt dit niet en toetst dus ook hier niet haar beslissing (noch haar beweringen) aan de realiteit;
- voor wat betreft de geluidshinder in de vergunningsaanvraag aangevoerd: 'De activiteiten op de hoeve, zoals het melken en het gebruik van de landbouwmachines, gebeuren tijdens de normale uren van de dag zodat de nachtrust van de burens niet wordt verstoord'. Verzoekers bewezen het tegendeel, nl. dat die activiteiten veelvuldig 's nachts worden uitgevoerd, o.m. aan de hand van video-opnames. Dit wordt door de Minister niet tegengesproken (zie bovenaan blz 20 van het bestreden besluit), wél integendeel: de Minister stelt uitdrukkelijk 'De activiteiten op de hoeve, zoals het melken en het gebruik van de landbouwmachines, zullen gebeuren tijdens de normale uren van de dag zodat de nachtrust van de burens niet wordt verstoord'; hiermee bevestigt de Minister dat de huidige realiteit anders is. Hoe dan ook vormt deze overweging geen adequaat antwoord op het standpunt van verzoekers inzake de afwezigheid van preventieve maatregelen, vermits de Minister er impliciet maar ondubbelzinnig van uitgaat dat geluidshinder enkel nachtlawaai zou kunnen betekenen ...

b) Wat het tweede aspect betreft, hebben verzoekers zeer concreet (o.m. aan de hand van video-opnames) aangetoond dat op het erf van de vergunningaanvrager werkwijzen worden gehanteerd en opties voor inrichting van het bedrijfsterrein worden gemaakt die een veelvoud van perfect vermijdbare concrete vormen van ernstige hinder (geluidshinder; geurhinder) vormen (zie o.m. in farde A: bezwaarschrift 11 mei 2007 blz. 23 en 28-29). Verzoekers gaven zelf aan op welke wijze in concreto de hinder gemakkelijk kon worden voorkomen, zonder dat de exploitatie van het bedrijf hierdoor in gevaar zou worden gebracht...

De opmerkingen die verzoekers in dit verband hebben gemaakt, hebben inzonderheid betrekking op de activiteiten en installaties inzonderheid de sleufsilo's in woongebied of onmiddellijk daarop aansluitend, waarvan de Minister in het bestreden besluit zelf bevestigt dat deze op slechts 20 á 35 meter van de woning van verzoekers zijn gelokaliseerd (zie voorlaatste alinea blz 15 van het bestreden besluit) en de overheersende zuidwestenwind ervoor zorgt dat (zie bovenaan blz 16 van het bestreden besluit) voornamelijk verzoekers deze hinder ondergaan (er wordt enkel gesproken over geurhinder, maar verzoekers hebben bewezen dat hetzelfde geldt voor de lawaaihinder).

Deze aangelegenheden worden door de Minister niet eens in de overwegingen van het bestreden besluit aangehaald... - dit terwijl de korte afstand van deze installaties en activiteiten t.o.v. de woning van verzoekers en de talrijke concrete elementen en even concrete bewijsstukken aangevoerd door verzoekers eerder aanleiding hadden moeten zijn tot een zeer nauwkeurig onderzoek - ook rekening houdend o.m. met de enorme omvang van de silo's waarvoor (gedeeltelijk) regularisatie wordt aangevraagd (ni ongeveer 10 are silo's, circa 3 meter hoog...) en uit wier aanwezigheid op bewuste plaats zeer belangrijke vormen van hinder voortvloeien.

Bijgevolg mist het bestreden besluit elke grondslag, nu de essentiële voorwaarde waaraan de Minister zelf het verlenen van de milieuvergunning bindt (nl: de naleving van de milieuvoorwaarden inbegrepen de algemene milieuvoorwaarden) op velerlei vlak manifest niet is vervuld en er in het bestreden besluit geen enkele maatregel wordt genomen om het naleven van de algemene milieuvoorwaarden te doen naleven.

Dit laatste drong zich des te meer op, gezien - zoals verzoekers uitgebreid hebben aangetoond - de vergunningaanvrager op alle mogelijke manieren een totaal gebrek aan normbesef tentoonspreidt (wat reeds blijkt uit de omvang van de regularisaties - ook op stedenbouwkundig gebied - zie ook farde A, bezwaarschrift 11 mei 2007 blz 21 e.v. en zijn Bijlage 1). De hier ten gronde voorliggende milieuvergunning, pas toegekend door de Bestendige Deputatie op 30 augustus 2007, werd trouwens - zoals door verzoekers expliciet voorspeld in bezwaarschrift en beroepsakte (!) - eveneens prompt overtreden, wat in de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk wordt bevestigd medio blz 16 (waar wordt verwezen naar het terzake opgestelde procesverbaal dd. 26 oktober 2007). Desalniettemin wordt de vergunningaanvrager op zijn woord geloofd, krijgt hij alle gevraagde vergunningen zonder voorbehoud, zonder enige afdwingbare voorwaarde, zonder proefperiode...

Bovendien zijn door verzoekers terzake ingeroepen elementen waarmee de hinder wordt aangetoond te concreet en te talrijk opdat ze de Minister op welke wijze ook zouden toelaten ze volledig onbeantwoord te laten.

Door dit desalniettemin toch te doen schendt de Minister zowel de motiveringsplicht als de zorgvuldigheidsplicht.

Er mag dan al worden aangenomen dat de algemene milieuvoorwaarden van Vlarem II derwijze zijn geformuleerd dat de overheid een ruime beoordelingsvrijheid heeft, dit mag de Minister niet ontslaan van de motiveringsplicht. Wel integendeel: de ruime beoordelingsvrijheid en de vaagheid van de criteria vereisen juist een meer specifieke motivering (Raad van State, arrest nr 167200 van 29 januari 2007 inzake Hoste).

4. De inhoud van de beroepsakte van verzoekers wordt in het bestreden besluit dan wel 'samengevat' (blz 3 tot 9 van deze beslissing) maar het is vruchteloos zoeken naar de weerlegging hiervan, in feite zowel als in rechte, zoals hierboven al meermaals aangestipt.

Als - blijkbaar beslissend - element in feite wordt in de tweede alinea van blz 16 van het bestreden besluit verwezen naar de 'opvolging' van de klachten door de Milieuinspectie die tijdens een 10-tal plaatsbezoeken zogenaamd geen geur- of geluidshinder kon vaststellen; wat betreft de geluidshinder wordt opgemerkt dat de geldende norm enigszins verhoogd is, gezien de

aanwezigheid van een 'industriegebied' (lees: 1 bedrijf.) binnen een straal van 500 meter.

Deze verwijzing op blz 16 van het bestreden besluit naar dit zgn. optreden van de Milieu-inspectie volstaat echter niet om het bestreden besluit te schragen, vermits het optreden van de Milieu-inspectie op zich niet volstaat om tot de afwezigheid van hinder te besluiten, alsof er geen andere bewijsmogelijkheden zijn of toegelaten zijn dan de 'momentopnames' van de Milieu-inspectie. Dit zal des te meer het geval zijn nu verzoekers bij schrijven van 15 november 2007 - waarmee bijkomende argumenten aan de beroepsakte werden toegevoegd - ernstige kritiek hebben geuit op de bewijswaarde van het optreden van de Milieu-inspectie. In dit schrijven (gevoegd in farde C - zeer bondig samengevat na de twee gedachtenstrepen onderaan blz 3 van het bestreden besluit) hadden verzoekers onder meer laten gelden dat er blijkbaar bij voorkeur 'vaststellingen' worden gedaan op ogenblikken dat niets kan worden vastgesteld.

Als voorbeeld hiervan kan uit deze brief de volgende kritiek inzake de geuroverlast worden geciteerd:

'...Anderzijds is geurhinder uiteraard vooral in volle zomer aanwezig (terwijl het opvalt dat er precies dan geen plaatsbezoeken zijn uitgevoerd...)'.

De gegrondheid van deze kritiek wordt overigens bevestigd door volgende verklaring van de raadsman van de vergunningaanvrager:

'... bij opwarming van de kuilvoeders wordt er net geur verspreid..' (blz 12 van het bestreden besluit, eerste onderdeel van onderdeel 1)'.

Als tweede voorbeeld uit deze brief kunnen de volgende kritieken inzake de geluidsoverlast worden aangehaald:

'.. bij een plaatsbezoek zal Vereertbrugghen zich er wel van onthouden om geluidshinder te produceren...

De dienst milieu-inspectie voerde op 22-23 oktober 2007 dan toch geluidsmetingen uit, maar per toeval .. konden we vaststellen dat dit gebeurt in omstandigheden die de overtreder op voorhand alarmeerden, zodat hij zijn gedrag kon aanpassen..'

De Minister had dus minstens oog moeten hebben voor de bewijsmiddelen aangevoerd door verzoekers, temeer daar de Minister in het bestreden besluit zelf o.m. het bestaan van geurhinder van de voedersilo's expliciet als volgt bevestigt, minstens zeer aannemelijk maakt :

'bij zuidwestelijke winden de geuremissie zich vooral zal verspreiden over het woongebied in de richting van klager-beroepsindieners' (bedoeld worden: huidige verzoekers) - (eerste alinea van dezelfde blz 16 van het bestreden besluit).

Overigens werd de geurhinder veroorzaakt door de voedersilo's ook vastgesteld door de gemeentelijke milieu-ambtenaar in zijn officieel verslag dd.14 mei 2007 (zie farde D, stuk D5, blz 7) - dus nog vóór de zomer, wanneer de temperaturen nog niet het hoogst zijn. De gemeentelijke milieu-ambtenaar vond de hinder trouwens van dusdanige omvang dat hij preventieve maatregelen voorstelde (blz 13 van dit verslag).

De geurhinder wordt bovendien niet alleen aangeklaagd door verzoekers, maar ook door alle andere personen die een bezwaarschrift tegen de milieuvergunningsaanvraag hebben ingediend.

Tenslotte bevestigde zelfs de raadsman van de vergunningaanvrager het bestaan zelf van geurhinder afkomstig van de sleufsilos. Zoals vermeld op blz. 12 van het bestreden besluit, liggen aërobe processen (waarvoor aanvoer van zuurstof is vereist) aan de basis van geurhinder. Een pas aangelegde silo die goed gesloten is (om de anaërobe processen te stimuleren die nodig zijn om de bewaarbaarheid van het voedsel te garanderen) geeft geen geur af - van zodra een silo echter wordt aangesneden (in gebruik wordt genomen), wordt zuurstof toegevoegd en ontstaat er geur. Ook de Afdeling Milieuvergunningen gaat in zijn advies hier duidelijk van uit, vermits ze voorstelde om de voedersilos steeds volledig te sluiten om geurhinder te voorkomen.

De voormelde raadsman oppert hierover enkel de loutere hypothese ('er wordt gevreesd...') dat de geurhinder sterker zou kunnen zijn indien de silo telkens na het wegnemen van voedsel opnieuw zou worden afgesloten. Zonder enige motivering mbt de waarde van deze hypothese schrapte de Minister vervolgens de enige maatregel die de Afdeling Milieuvergunningen in zijn advies had aanbevolen om geurhinder te voorkomen.

Ook het bestaan van geluidshinder wordt echter afdoende bewezen, niet alleen door de omstandigheid door alle personen die een bezwaarschrift tegen de milieuvergunningsaanvraag hebben ingediend, maar vooral door de talrijke video-opnames die verzoekers aan hun dossier toevoegden. Zelfs al zou de Minister nog maar één enkele video-opname hebben bekeken (zie farde A, stuk 76, DVD nr 1 - duurtijd amper 3 minuten), dan had ze de geluidshinder al niet eens nog ernstig durven in vraag stellen.

Er is dus zelfs geen enkel spoor dat van één van deze opnames kennis zou zijn genomen - terwijl opnames in feite bewijskrachtiger zijn dan welke schriftelijke omschrijving of gratuite verklaring hierover ook en ondanks het feit dat op 21 januari 2008 door verzoekers uitdrukkelijk rechtstreeks bij de Minister werd aangedrongen om alvast van voormelde DVD nr 1 (in farde A, stuk 76) persoonlijk kennis te nemen (zie farde D, stuk D3).

Het bestreden besluit mist aldus feitelijke grondslag. (Strijdigheid met motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht).

5. Tekortkoming aan de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het 'patere legem'-beginsel blijkt o.m. ook uit het volgende:

a) Verzoekers hebben aangetoond dat de publiciteitsvoorschriften opgelegd door artikel 17 van het Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 6 februari 1991 werden miskend (zie blz 5 e.v. van het bezwaarschrift - Farde 1 en blz 4 van de beroepsakte Farde 2).

Het bestreden besluit negeert op blz 21 deze proceduriële tekortkomingen volledig en durft zelfs op leugenachtige wijze te affirmeren dat de bekendmaking "op wettelijke en correcte wijze is gebeurd", verwijzend naar 2 elementen:

- enerzijds de omstandigheid dat de aangelanden in een straal van 100 meter vanaf de perceelsgrenzen werden aangeschreven
- anderzijds dat het feit dat er bezwaren en beroepen zijn ingediend op zich het bewijs zou leveren van correcte publicatie.

Daartegenover staat evenwel :

- het is zelfs onjuist te beweren dat alle aangelanden in een straal van 100 meter vanaf de perceelsgrenzen werden aangeschreven... (minstens de familie Degol-De Boeck werd niet aangeschreven, hoewel ze duidelijk woonachtig zijn in de 100-meterzone)
- bovendien doet het aanschrijven van de onmiddellijke aangelanden niets af aan de afwezigheid van correcte aanplakking aan de perceelsgrens, vermits dit een hiervan duidelijk onderscheiden afzonderlijke publicatieplicht is (mede ten behoeve van derden die niet in de 100 meter-zone wonen, maar aan wie toch de gelegenheid moet geboden worden om eventueel een bezwaar in te dienen);
- dat er beroepen zijn ingesteld, doet evenmin terzake (a fortiori niet als deze beroepen afkomstig zijn uit aangelanden die zijn aangeschreven);
- er wordt door de Minister ook voorbijgegaan aan de omstandigheid dat niet alleen de localisatie van het aanplakkingsbord verkeerd was, maar dat zelfs de inhoud van de affiche niet overeenstemde met de vergunningsaanvraag (de opsomming van de toepasselijke indelingsrubrieken van de Vlaremindelingslijst vermeldde een kleiner aantal items dan de vergunningsaanvraag zelf...)
- tenslotte stemde ook de inhoud van de publicatie in de lokale pers (die trouwens laattijdig gebeurde - namelijk slechts op 25 april 2007) evenmin overeen met de inhoud van de vergunningsaanvraag: ook in deze publicatie werd een kleiner aantal Vlarem-indelingsrubrieken vermeld dan in de vergunningsaanvraag zelf.

Dat alles wordt niet weerlegd, zelfs slechts gedeeltelijk (maar tegen de feiten in) tegengesproken...

Verzoekers hebben belang bij het invoeren van deze gebrekkige publicatie ter staving van de ingeroepen middelen, vermits het feit dat enkel de onmiddellijke burenen een bezwaar hebben geformuleerd voor de gemeentelijke overheid het signaal was om de zaak af te doen als een pure 'burenruzie' waarin ze geen enkele verantwoordelijkheid te dragen heeft. Bovendien versterkt de apert leugenachtige overweging die de Minister terzake maakt het hoger ingeroepen gebrek aan objectiviteit.

b) Onderaan bladzijde 14 van de bestreden akte wordt aangestipt dat inzake de stedenbouwkundige regularisatieaanvraag 'het openbaar onderzoek nog lopende is'. Uit de voorlaatste alinea op blz 16 van het bestreden besluit kan echter worden afgeleid dat dit openbaar onderzoek reeds zou afgesloten zijn, vermits het op 5 februari 2008 door het college van burgemeester en schepenen zou zijn behandeld...

Dit is uiteraard niet zorgvuldig, noch geloofwaardig.

c) Op blz 17 (tweede alinea) luidt het in het bestreden besluit dat de aanvraag betrekking heeft o.m. op groenvoedersilo's, met een aangevraagde gezamenlijke inhoud van

- enerzijds (in woongebied) $95 \text{ m}^3 + 100 \text{ m}^3 + 130 \text{ m}^3$
 - anderzijds (daarop aansluitend, in agrarisch gebied) $880 \text{ m}^3 + 420 \text{ m}^3 + 260 \text{ m}^3$
- hetzij = -1885 m^3 in het totaal.

Uit de vergunningsaanvraag blijkt evenwel dat aanvraag werd ingediend voor silo's met een totale inhoud van 1905 m³ ... (wat bv ook vermeld wordt op blz 22 van het bestreden besluit).
Zorgvuldig ?".

10.2. De verwerende partij antwoordt dat het feit dat het argument van de verzoekende partijen met betrekking tot het groenscherm niet werd aanvaard, geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van de motivering. Wat de schending van de artikelen 4.1.2.1 en 4.1.3.2 van Vlarem II betreft verwijst zij naar haar argumentatie betreffende het eerste middel. Zij stelt voorts dat de motiveringsplicht niet vereist dat een antwoord wordt gegeven op elk van de in beroep aangevoerde elementen en dat niet wordt aangetoond dat het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie niet volledig, concreet of consistent zou zijn. Wat het al of niet afgedekt zijn van de sleufsilos betreft, verwijst de verwerende partij naar de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. Wat betreft de kritiek van de verzoekende partijen dat de inhoud van hun beroepsakte onvoldoende wordt weerlegd, antwoordt de verwerende partij dat de bestreden beslissing onder meer is gebaseerd op het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie dat op zijn beurt is gesteund op talrijke plaatsbezoeken. In elk geval wordt opgelegd dat de exploitant moet voldoen aan de Vlarem II-normen waardoor ten allen tijde kan worden opgetreden indien deze niet worden nageleefd. De verwerende partij stelt tenslotte dat de bekendmaking van de milieuvergunningsaanvraag haar doel heeft bereikt.

10.3. In de memorie van wederantwoord doen de verzoekende partijen nog gelden wat volgt :

"1. Wat betreft rubriek III.3.2. op blz 13 van de memorie van antwoord:
Verzoekers verwijzen naar blz 7 en 8 van hun verzoekschrift en verduidelijken als volgt :

- Artikel 2 van de bestreden beslissing bevat inhoudelijk 2 onderdelen:
 - enerzijds wordt de beslissing van de Bestendige Deputatie waarbij de milieuvergunning wordt toegekend bevestigd (eerste onderdeel van de bestreden beslissing);
 - anderzijds wordt deze vergunning onderworpen aan een bijzondere voorwaarde ter bestrijding van de visuele hinder: het aanplanten van

een zogenaamd groenscherm bestaande uit 'minstens 8 planten per lopende meter' (tweede onderdeel van de bestreden beslissing)

- Enkel en alleen verzoekers hebben het voorwerp van het tweede onderdeel van de bestreden beslissing aangeroerd in hun beroepsakte, nl. op blz 25-26 van beroepsakte B in Farde B: ze stipten aan dat noch de aanwezige aanplanting, noch de aanplanting voorgesteld in het advies van de gemeente een groenscherm kan vormen ter bestrijding van de visuele hinder. Verzoekers verwijzen duidelijkheidshalve naar de vierde alinea van punt 2.6 op blz 25 van deze beroepsakte:

'De milieuambtenaar beoordeelt op geen enkele wijze het groenscherm in functie van deze milieuverplichting. We hebben duidelijk op blz 52-53 van ons bezwaarschrift aangetoond dat er geen enkele sprake is van een groenscherm die naam waardig. Hoe een echt groenscherm er dient uit te zien, hebben we geïllustreerd aan de hand van stuk 70 gevoegd bij ons bezwaarschrift. Ook het schepencollege heeft daar in zijn advies geen oog voor: het stelt voor 'minstens 8 planten per lopende meter (lijnbeplanting)' - een plantafstand die zelfs aan de dichte kant ligt voor een laag buxushaagje (P), dus zeker niet past voor een echt groenscherm van enige hoogte, wat essentieel is om van een 'scherm' te kunnen spreken...'

De overige beroepsakten (zie stukken 8 van verweerder) behandelen het aspect van de visuele hinder niet eens, laat staan dat hierin enige opmerking of bezwaar zou worden gemaakt tegen een zogenaamd groenscherm bestaande uit 'minstens 8 planten per lopende meter'.

- Aangezien in de bestreden beslissing het bezwaar (van verzoekers) tegen een zogenaamd groenscherm bestaande uit 'minstens 8 planten per lopende meter' niet wordt weerhouden, en de ingediende beroepen in artikel 1 van de bestreden beslissing 'gedeeltelijk gegrond verklaard' worden, kan het niet anders dan dat deze 'gedeeltelijke gegrondheid' betrekking heeft op het eerste onderdeel van de bestreden beslissing en had de Minister de vergunningaanvraag (minstens gedeeltelijk) ongegrond moeten verklaren..

Door desalniettemin de vergunning integraal toe te kennen, is de bestreden beslissing volledig inconsistent onsamenhangend en in strijd met haar motivering.

Verzoekers nemen er akte van dat verweerder de bestreden beslissing blijkbaar wèl volledig logisch vindt. Verweerder voegt er aan toe: 'Het feit dat het argument van verzoekende partijen m.b.t. het groenscherm niet aanvaard werd, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de motivering'. Dit berust o.m. weerom op een mislezing van het verzoekschrift, waar verzoekers terzake de volledige afwezigheid van enige motivering hebben aangevoerd.

2. Wat betreft rubrieken III.3.3. en III.3.4. op blz 13 tot 15 van de memorie van antwoord:

Hier gaat het, wat de feiten betreft, over de plaats waar bepaalde installaties vermeld in de vergunning (en in de vergunningsaanvraag) worden ingeplant.

a. Verzoekers verwijzen op hun beurt naar punt A op blz 2 en 3 van hun verzoekschrift en punt A op blz 2 tot 9 van onderhavige memorie van antwoord.

b. De motivering van het bestreden besluit wordt als volgt samengevat op blz. 21 ervan:

'Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits naleving van de milieuvoorwaarden, en de bijzondere exploitatievoorwaarden tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt'.

Met dergelijke algemeenheden - zoniet quasi- 'lapalissades' (wat wordt er meer gezegd dan dat er geen problemen van hinder zijn indien het nodige wordt gedaan om problemen van hinder te voorkomen ?) - kan vanzelfsprekend om het even welke vergunning worden toegekend...

Bezwaarschrift en beroepsakte van verzoekers, samen met de talrijke bewijsstukken die eraan waren gehecht, strekten er toe zeer concreet het bewijs te leveren :

- dat de hierboven geciteerde voorwaarde niet is vervuld (nl. dat de algemene milieuvoorwaarden manifest niet worden nageleefd);
- dat inzonderheid de verplichting om alle maatregelen te nemen om hinder te voorkomen niet wordt nageleefd en de naleving ervan niet eens wordt gecontroleerd.

Hier dient nogmaals te worden aangestipt dat de bestreden beslissing een regularisatie betreft van een bestaande toestand. Derhalve getuigt het vanwege de vergunninghoudende overheid van grote onzorgvuldigheid om deze regularisatie toe te kennen zonder in concreto te onderzoeken of deze bestaande toestand overeenstemt met de algemene vergunningsvoorwaarden (van Vlarem II). Vermits elke verwijzing naar een dergelijke beoordeling ontbreekt in de bestreden beslissing, duidt dit ook op een gebrekkige motivering, rekening houdend met de talrijke bewijzen die verzoekers leveren van de niet-naleving dezer voorwaarden - bewijzen die niet eens werden beoordeeld maar zonder meer volledig worden genegeerd.

c. In rubriek III.3.3 op blz 13 van de memorie van antwoord, wordt door verweerder louter verwezen naar rubriek III.1 van dezelfde memorie.

Dit houdt in dat verweerder niet ontkent noch betwist dat een alternatieve lokalisatie voor bepaalde installaties - inzonderheid de enorme sleufsilos en de mesthoop - effectief 'een' maatregel is om hinder (geurhinder, lawaaihinder) te voorkomen zoals bedoeld bij o.m. art. 4.1.3.2 Vlarem II.

Nergens in het ganse administratieve dossier, noch in de bestreden beslissing, noch in de memorie van antwoord is dit aspect behandeld noch wordt er (a fortiori) enige motivering aangevoerd waarom deze maatregel dan wel niet zou moeten worden genomen.

Er is zelfs in gans het dossier geen enkel spoor van welke maatregel ook die zou genomen worden :

- om geurhinder vanwege sleufsilos en mesthoop te voorkomen,
- om lawaaihinder vanwege de werkzaamheden rond sleufsilos en mesthoop, het oppompen van aalt enz... te voorkomen (er wordt enkel een vage belofte genoteerd om nachtlawaai te vermijden).

De bestreden beslissing is o.a. op dit punt manifest ongemotiveerd, terwijl deze aangelegenheid toch essentieel is, vermits een voldoende afstand van de

installaties tegenover woongebied wordt opgelegd in de basisvergunning. Deze basisvergunning maakt immers één geheel uit met de milieuvergunningsaanvraag waarop ze is gebaseerd (zie verzoekschrift, onderaan blz 15), des te meer daar die aanvraag dient te gebeuren op formuleren ad hoc, ter beschikking gesteld door de terzake bevoegde overheid.

Welnu: op blz. 22 van de vergunningsaanvraag van 21/09/2005 (stuk D6 in Farde D) wordt expliciet onder hoofding 'Preventieve voorzieningen' als 'maatregel en/of installatie om' gasvormige effluenten te beperken en hinder door lawaai enz te voorkomen en/of te beperken een ligging opgelegd in agrarisch gebied en op minstens 70 meter van woongebied. De bestreden beslissing is dus manifest in strijd met de basisvergunning, minstens terzake ongemotiveerd. Zie ook hieronder, sub C.6, blz 24 en 25.

Sterker nog: de bestreden beslissing laat duidelijk blijken dat ernstige motivering hierover zoveel mogelijk wordt uit de weg gegaan...- zie 3de tot 5de alinea blz 14 van de bestreden beslissing:

- deze kwestie wordt louter stedenbouwkundig-theoretisch benaderd;
- de (.. trouwens op 0 meter vast te stellen) afstand waarop het 'agrarisch gebied' (waarin het grootste deel van de betrokken installaties zich bevinden) zich bevindt tegenover het residentieel woongebied (waarin zich een kleiner deel van de betrokken installaties bevinden) wordt opvallend niet vermeld, terwijl niet ernstig kan worden ingezien waarom het bv wèl belangrijk zou zijn aan te stippen dat deze zelfde installaties zich wèl op voldoende afstand bevinden van woongebied met landelijk karakter (600 m)...

d. Op blz. 14, sub 2/ van zijn memorie van antwoord stelt verweerder het volgende:

'Het moge duidelijk zijn dat verzoekende partijen de overheid hebben gebombardeerd met mails, brieven, foto's tot eigen opnames met verborgen camera's toe. Het punt dat verzoekende partijen wensen te maken is dus overduidelijk aangekomen'.

Bovenaan blz 16 van dezelfde memorie van antwoord wordt er aan toegevoegd :

'Verzoekende partijen halen o.m. aan dat er geen enkel spoor is van het feit dat van de DVD-opnames kennis werd genomen, terwijl uit de eigen stukken (97) blijkt dat DVD 6 niet leesbaar was door de milieuambtenaar. Hieruit blijkt dat men wel degelijk kennis heeft genomen van de DVD's maar dat DVD 6 niet leesbaar was'.

Verzoekers merken terzake op :

- het lijstje opgesomd in de eerste hierboven geciteerde alinea is zelfs onvolledig: in het dossier bevinden zich o.m. ook kopies van stukken uit de officiële dossiers van gemeente Opwijk en kopies van briefwisseling afkomstig van deze gemeente, waaruit duidelijk haar partijdigheid blijkt, zelfs onregelmatigheden bij het verstrekken van een stedenbouwkundige vergunning, waaruit ook blijkt dat de gemeente minstens gebruik maakt van een vervalst officieel document, enz...; verzoekers hebben ook laten gelden om welke reden ze hun dossier zo goed mogelijk (moesten) stofferen: de vergunningaanvrager liet verstaan dat hij over

(partij)politieke relaties op gemeentelijk vlak beschikte om alles gedaan te krijgen (zie onderaan blz 29 van de beroepsakte B in Farde 8).

- dat 'het punt dat verzoekende partijen wensen te maken' zogenaamd is 'aangekomen' is niet relevant; wel de vaststelling dat hierop systematisch niet wordt geantwoord...; als een veelzeggend voorbeeld kan worden opgemerkt dat gemeente Opwijk de tegen haar geformuleerde beschuldigingen (die toch niet min zijn !! - o.a. minstens gebruik van een vervalst stuk) niet eens betwist, maar enkel een dreigement formuleert tegenover verzoekers opdat de aangeklaagde - en vastgestelde - feiten niet verder zouden worden verspreid... (zie Farde 8, stuk 88; zie bovenaan blz 19 van beroepsakte B in Farde B), als deze zelfde feiten ook worden opgenomen in de beroepsakte en verzoekers de Minister uitdrukkelijk maar tevergeefs hebben gewezen op haar wettelijke verplichting om aangifte te doen aan het Parket (artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering - zie punt D op blz 35 van beroepsakte 8, in Farde 8), ... dan wordt hierop helemaal niet geantwoord...
- dat de milieuambtenaar van de gemeente in zijn verslag aanstipt dat DVD 6 niet leesbaar is, bewijst uiteraard niet dat hij daarvan kennis heeft genomen, bewijst a fortiori evenmin dat hij kennis heeft genomen van de andere DVD's of van de andere stukken, waarover hij in alle talen zwijgt...; nog minder bewijst deze pure vermelding van DVD 6 dat andere adviesorganen of de vergunningverlenende overheden zelf (Bestendige Deputatie en Minister) daarvan kennis zouden hebben genomen...;
- de bestreden beslissing is overigens duidelijk niet eens gebaseerd op het verslag van deze gemeentelijke ambtenaar: de bestreden beslissing verwijst er niet eens naar, evenmin als het besluit van de Bestendige Deputatie dat door de bestreden beslissing wordt bevestigd, evenmin als in het verslag of advies van om het even welk orgaan dat in de bestreden beslissing wordt geciteerd...,
- verweerder betwist hoe dan ook niet de vaststelling dat in de bestreden beslissing en in de adviezen waarnaar wordt verwezen geen enkel spoor terug te vinden is dat rekening is gehouden met enig bewijsstuk dat verzoekers voegden bij hun bezwaarschrift of hun beroepsakte..., verweerder mag dan al aanvoeren dat er geen antwoord dient te worden gegeven op elk aangevoerd argument, maar het vormt een duidelijk gebrek aan motivering dat met geen enkel bewijsstuk van verzoekers is rekening gehouden, temeer daar deze bewijsstukken aantonen dat de realiteit absoluut niet strookt met de 'Potemkin-dorp'-façade die in de diverse overheidsdocumenten wordt opgetrokken;
- bij gebrek aan ernstige argumenten, kleurt verweerder zijn memorie van antwoord dan maar bij met uit de lucht gegrepen beweringen als zouden verzoekers opnames doen 'met verborgen camera's' (blz 14, punt 2/) of met allesbehalve objectieve vaststellingen dat verzoekers 'alles uitvergroten' (zie derdelaatste alinea op blz 10 - alsof de door verzoekers gesignaleerde enorme omvang van '10 are sleufsilos, circa 3 meter hoog', deels in residentieel woongebied, deels daar onmiddellijk tegenaan, en op amper 15 meter van verzoekers' woonruimten nog zou moeten 'uitvergroot' worden vooraleer de overheid daar enige rekening mee zou

moeten houden ...). Zie ook de 2de en 3de. alinea blz 11 van het verzoekschrift. Het gaat per slot van rekening om een Vlare - klasse 1 bedrijf ...

e. Op blz 14 van de memorie van antwoord verklaart verweerder dat de Minister haar beslissing 'afdoende en rechtsgeldig gemotiveerd' heeft door zich te steunen o.m. op het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, waarvan door verweerder a.h.w. wordt gedeclareerd dat het 'naar inhoud volledig, concreet en consistent' zou zijn.

Verzoekers volstaan met te herhalen dat dit advies, evenmin als het advies van de Afdeling Milieuvergunningen, 'volledig' is, vermits geen rekening wordt gehouden met alle elementen van het dossier.

Nog minder kunnen deze adviezen worden geacht 'concreet' te zijn, aangezien verzoekers voldoende hebben aangetoond dat aan de concrete realiteit wordt voorbijgegaan.

f. Op blz 14-15 van de memorie van antwoord, 'wat het al of niet afgedekt zijn van de sleufsilo's betreft', citeert verweerder, vooreerst naar de hypothese geformuleerd door de raadsman van tussenkomende partij tijdens de zitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie.

Zowel in het verslag van de gemeentelijke milieuambtenaar (zie stuk D5 in Farde D, onder cijfer 5, medio blz 13) als in het advies van de Afdeling Milieuvergunningen (stuk 5 van het dossier van verwerende partij, blz 24, onder rubriek 1)) wordt uitdrukkelijk aanbevolen om - nadat voedsel uit de silo's werd verwijderd - de silo's terug volledig te sluiten, als maatregel om o.m. geurhinder te voorkomen.

In het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie wordt deze maatregel niet overgenomen, zonder daar ook maar enige motivering aan te wijden. Ook in het bestreden besluit wordt deze maatregel niet behouden. Ondanks het feit dat deze maatregel werd aanbevolen door specialisten terzake (de gemeentelijke milieuambtenaar zowel als de Afdeling Milieuvergunningen) III en werd ook in de bestreden beslissing hiervoor geen enkele motivering geformuleerd, in strijd met de bewering van verwerende partij (zie blz 15 van de memorie van antwoord, in fine van rubriek 5/).

Men had totaal anders mogen verwachten, temeer daar:

- de hypothese geformuleerd door de raadsman van tussenkomende partij noodzakelijkerwijze inhoudt dat de geurhinder minstens in de tijd zou worden beperkt - namelijk zou worden beperkt tot de tijd die nodig is om voedsel uit de silo's te halen (maar volgens hem zou gedurende die korte periode de geur wel indringender zijn);
- het volledig afdekken van de silo's zowel als een andere locatie voor deze silo's (ni. naar een plaats verder verwijderd van woongebied) de enige maatregelen zijn die in het dossier worden aangevoerd om geurhinder vanwege de silo's te voorkomen en in het licht van artikel 4.1.3.2 Vlare II enige motivering om de exploitant te ontslaan van om het even welke dusdanige maatregel onmisbaar is...
- 'adviezen door gespecialiseerde besturen uiteraard een belangrijke plaats in(nemen)' (blz 16, derde alinea van de memorie van antwoord).

De afwezigheid van motivering is dus wel apert.

Tevens had een minimale motivering ook dienstig kunnen zijn om zelfs elke schijn van gebrek aan objectiviteit bij de behandeling van het dossier te vermijden, temeer daar verzoekers uitdrukkelijk hadden verzocht te worden gehoord en dit werd uitdrukkelijk afgewezen, terwijl het 'horen' van tussenkomende partij blijkbaar belangrijk genoeg wordt geacht om uitdrukkelijk te citeren in het verslag van de Commissie.

Dhr. Carpels, een van de vaste leden van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie die deelnamen aan de vergadering van 11 december 2007 (zie stuk 6 van verwerende partij) leidt bovendien een studiebureau dat o.m. milieuvergunningsaanvragen opstelt en opvolgt vanuit volgende bedrijfsfilosofie:

'Er wordt steeds gewerkt naar een zo goed mogelijke oplossing zodat een zo ruim mogelijke interpretatie van de wetgeving kan gebeuren.'

Zie stuk E 5 in Farde E, bestaande uit 2 bladzijden - zijnde een 'screenshot' van de bladzijden 'diensten' en 'adres' uit de website van Bvba ECO 2, bedrijf van Commissielid Marc Carpels. (In hetzelfde stuk vindt men even verder ook volgende vreemde passage onder de rubriek 'waardebepalingen': 'Het spreekt voor zich dat de kennis van de wettelijke, aspecten niet letterlijk mogen genomen worden, maar dat hier een bepaalde zin voor realisme wordt in acht genomen...').

3. Wat betreft rubriek III.3.5. op blz 15-16 van de memorie van antwoord:

Vooreerst verwijzen verzoekers naar punt A.2 (blz. 3 tot 7) hierboven, waar ze het volgende aan toevoegen:

a. Op blz 16, 3de alinea, stelt verweerder dus in zijn memorie van antwoord:

'In het kader van een milieuvergunningsprocedure neemt het uitbrengen van adviezen door gespecialiseerde besturen uiteraard een belangrijke plaats in'.

- Verweerder beklemtoont hiermee dus ook de gegrondheid van wat verzoekers in punt B.2 van hun verzoekschrift (blz 4 en 5 van dit verzoekschrift; zie ook hierboven sub B.3, blz 11 en 12) opwierpen ivm de afwezigheid van advies uitgebracht door de Afdeling Stedenbouwkundig Bestuur (er was wel 'iets', maar dat had een ander voorwerp dan het voorwerp van de vergunningsaanvraag; bovendien ventileerde deze 'gespecialiseerde' Afdeling geen eigen advies, maar beperkte er zich toe te verhalen wat een lokaal bestuur - de gemeente Opwijk - haar zou hebben meegedeeld).
- Dat de vergunningverlenende overheid bepaalde adviezen dient op te vragen ontslaat haar niet van haar eigen verantwoordelijkheid: zij kan het nemen van de beslissing niet de facto overdragen aan de adviserende besturen door het louter maken van een collage hieruit, zonder enig nazicht of de adviezen met alle elementen van het dossier hebben rekening gehouden, inzonderheid met alle concrete elementen, temeer daar verzoekers bij herhaling hebben aangevoerd en aangetoond dat hieraan manifest is voorbijgegaan.
- Op moeilijk te vatten wijze wordt in dezelfde alinea ook gesteld dat de Minister haar beslissing schraagde 'o.m. op de vaststellingen supra aangehaald', terwijl zij toch opvallend vlot voorbijgaat aan het volgende:

In de tweede alinea blz 33 van hun beroepsakte (beroepsakte B in Farde B) stelden verzoekers het volgende :

'Aan Vereertbrugghen een vergunning toekennen onder welke voorwaarde ook, heeft geen enkele zin: hij is gewoon om elke eventuele beperking of voorwaarde verbonden aan die vergunning van in aanvang af toch te negeren'

Deze voorspelling vanwege verzoekers - gebaseerd op overtalrijke precedentes - dat vrijwillig tussenkomende partij reeds bij voorbaat inbreuk zal plegen op de noq niet verleende milieuvergunning, zelfs al zou de vergunningaanvraag integraal worden ingewilligd, bleek gefundeerd. Op blz 16 (2de alinea) van de bestreden beslissing wordt er zelfs naar verwezen :

'... dat vaststellingen in verband met het niet naleven van een sectorale voorwaarde en het uitvoeren van een vergunningsplichtige activiteit op een andere locatie dan voorzien op het plan behorende bij de milieuvergunningaanvraag, het voorwerp uitmaakten van een proces-verbaal van overtreding..'

Zeker naar aanleiding van dit laatste is het manifest onzorgvuldig vanwege de Minister om de vergunning toe te staan, voortgaande louter op de goede wil van de betrokken exploitant om zijn milieuverplichtingen strikt na te leven... Dit ondanks de bewezen kwade trouw van tussenkomende partij, door alle beroepsindieners trouwens beklemtoond - zie o.a. blz 1 van de beroepsakte dd 9 oktober 2007 van Suenart en Van Cauter (stuk 8 van verweerder), waar tussenkomende partij wordt vermeld als 'recidivisten en mensen te kwader trouw' ; zie ook beroepsakte B in Farde B, blz 29 tot 33.

b. Op blz 16, 4de alinea, stelt verweerder in zijn memorie van antwoord:

'De klachten werden in concreto onderzocht en de Minister kon in redelijkheid beslissen dat er de geur- en geluidshinder aanvaardbaar waren'.

- Zoals verzoekers voldoende hebben aangetoond, en hetgeen ook de kern vormde van de beroepsakte, ontbrak precies alle beoordeling in concreto. Verzoekers wezen er de Minister uitdrukkelijk op dat het zelfs zou volstaan om slechts één DVD van amper 3 minuten te bekijken (en vooral te beluisteren...) om het valse beeld te doorprikken van een bedrijf waar zogenaamd de nodige maatregelen worden genomen om hinder te voorkomen, zoals zorgvuldig geconstrueerd in gans het dossier van de milieuvergunningaanvraag.

De bewijzen die verzoekers hebben aangevoerd, en die ook in overeenstemming zijn met de opmerkingen geformuleerd door de beroepsakten ingediend door andere omwonenden, zijn te talrijk en te concreet om volledig te worden genegeerd, waardoor de bestreden beslissing onzorgvuldig en inhoudelijk onvoldoende is gemotiveerd.

- De Minister besliste, aldus de hierboven geciteerde passage uit de memorie van antwoord, dus dat 'de geur- en geluidshinder aanvaardbaar waren', zonder evenwel aan te geven welke criteria daarvoor wel zouden zijn aangewend, waardoor het zelfs onmogelijk wordt om te toetsen of deze beslissing door voldoende motieven wordt gedragen en niet louter het gevolg zou zijn van - bijvoorbeeld - willekeur.

Bovendien - zoals hoger reeds vermeld op blz 5 tot 7 (punt A.2.c en d) - kan het decreteren van het zogenaamd aanvaardbaar karakter van de hinder (die dus wel degelijk voor bestaande wordt gehouden) de Minister niet ontslaan van wat zij echt had moeten doen, namelijk onderzoeken of alle maatregelen worden genomen om hinder te voorkomen".

Beoordeling

11. De in het eerste onderdeel van het derde middel bekritiseerde gedeeltelijke gegrondverklaring van de beroepen gericht tegen de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant, bestaat erin dat de beroepen beslissing op één punt (artikel 4 van het besluit) wordt gewijzigd. Er wordt namelijk een bijzondere voorwaarde toegevoegd, die niet in het oorspronkelijke besluit was opgenomen. Het feit dat de argumentatie van de verzoekende partijen in verband met het groenscherm niet werd gevolgd, heeft betrekking op de opportuniteit van de opgelegde voorwaarde.

Zoals reeds gesteld bij de behandeling van het eerste middel hebben de in het tweede onderdeel van het middel aangehaalde artikelen 4.1.2.1 en 4.1.3.2 van Vlarem II geen betrekking op de beoordeling van vergunningsaanvragen, maar op de verplichtingen die op de exploitant rusten eenmaal hij een vergunning heeft verkregen. Voor zover de vergunningsvoorwaarden door de exploitant niet worden nageleefd, is dit een zaak van toezicht en heeft zulks geen betrekking op de wettigheid van de beslissing die deze voorwaarden oplegt.

Het argument van de verzoekende partijen dat de silo's minder hinder zouden veroorzaken indien ze zouden worden ingeplant achter de bestaande stallingen, heeft betrekking op de opportuniteit van het bestreden besluit. De Raad van State kan zich hierover niet uitspreken.

De in het derde onderdeel van het middel geformuleerde kritiek als zouden de preventieve maatregelen die vermeld worden in de vergunningsaanvraag kritiekloos zijn overgenomen in het bestreden besluit, slaat op de 'milieuhygiënische aspecten' zoals weergegeven in het advies van 11 december 2007 van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie. De verzoekende partijen beperken zich veeleer tot feitelijke betwistingen, en tonen op onvoldoende wijze aan dat dit advies foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Het bestreden besluit kon zich bijgevolg baseren op dit advies. Wat betreft het beweerd niet naleven van de milieuvoorwaarden geldt opnieuw de vaststelling dat wanneer de vergunningsvoorwaarden door de exploitant niet worden nageleefd, dit een zaak is van toezicht die echter geen betrekking heeft op de wettigheid van de beslissing die deze voorwaarden oplegt. Een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt wat dit onderdeel betreft niet aangenomen.

Wat het vierde onderdeel betreft, wordt vastgesteld dat het bestreden besluit gebaseerd is op een aantal gunstige adviezen, waaronder dat van de afdeling Milieuvergunningen van 5 december 2007. Dit advies steunt met betrekking tot de door de verzoekende partijen beweerde geur- en geluidshinder, op een tiental plaatsbezoeken van de afdeling Milieu-inspectie en op een eigen plaatsbezoek van een afgevaardigde van de afdeling Milieuvergunningen waarbij telkenmale geen geur- of geluidshinder kon worden waargenomen. Deze feitelijke gegevens worden door de verzoekende partijen niet betwist. Zij beperken zich tot het uiten van vermoedens dat deze plaatsbezoeken niet correct en objectief verlopen zijn. Nu geen elementen worden aangevoerd die het tegendeel aannemelijk maken, is er geen reden om de vaststellingen van de terzake bevoegde ambtenaren te negeren.

De verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd in zoverre zij in het vijfde onderdeel van het middel aanvoeren dat hun bezwaren in verband met de bekendmakingsvoorschriften van de milieuvergunningsaanvraag zouden zijn genegeerd en ten onrechte is aangenomen dat de bekendmaking op een wettelijke en correcte wijze is gebeurd.

De bekendmaking van een milieuvergunningsaanvraag heeft tot doel derden-belanghebbenden in staat te stellen om tijdens het openbaar onderzoek hun bezwaren of opmerkingen kenbaar te maken. Een omwonende die bij machte is geweest om tijdig schriftelijk bezwaar in te dienen in het kader van het openbaar onderzoek, heeft geen belang bij een middel waarin de schending van de bekendmakingsvereisten van een vergunningsaanvraag wordt aangevoerd. Uit de omstandigheid dat de verzoekende partijen een schriftelijk bezwaar hebben ingediend, blijkt dat de doelstelling van de openbaarmaking van de aanvraag bereikt is. Nu ook de minister zulks in de bestreden beslissing heeft overwogen, werd op afdoende wijze geantwoord op de argumenten van de verzoekende partijen.

Er kan niet worden ingezien hoe de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door enerzijds een overweging uit het advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid van 22 november 2007 over te nemen, waarin wordt overwogen dat het openbaar onderzoek in verband met de stedenbouwkundige regularisatieaanvraag nog steeds lopende is, en anderzijds in een andere overweging, gebaseerd op recente feiten, aan te geven dat de regularisatieaanvraag ondertussen werd behandeld door het college van burgemeester en schepenen in zitting van 5 februari 2008.

Evenmin kan er sprake zijn van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel doordat er bij de bespreking van het voorwerp van de vergunningsaanvraag sprake is van groenvoedersilo's met een inhoud van 325 m³ in woongebied, terwijl men het in de milieuvergunningsaanvraag en het beschikkend gedeelte van het bestreden besluit heeft over 345 m³. Deze materiële vergissing heeft geen invloed op het besluit zelf of de motivering ervan en kan bijgevolg niet leiden tot de vernietiging van de bestreden milieuvergunning.

Het derde middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

12.1. In een vierde middel doen de verzoekende partijen op volgende wijze gelden dat het patere legem quam ipse fecisti-beginsel en de motiveringsplicht werden geschonden :

" De aanvraag zowel als de milieuvergunning zelf moeten gelezen worden samen met de milieuvergunning waarover aanvrager Vereertbrugghen momenteel beschikt, nl. de milieuvergunning van 12 januari 2006.

Deze vergunning wordt in het bestreden besluit trouwens - niet onterecht - betiteld als 'de basisvergunning' (blz 20 onderaan - blz 21 bovenaan).

Deze 'basisvergunning' en de vergunningsaanvraag die ertoe heeft geleid maken samen één ondeelbaar geheel uit: de overheid kan, bij het verlenen van een vergunning, immers enkel beslissen over de vergunningsaanvraag zoals die ingediend is en kan niet eigenmachtig het voorwerp van de aanvraag wijzigen. (Zie bv: Raad van State, arrest nr. 45.325 van 16 december 1993).

Welnu: op 21/9/2005 werd door aanvrager Vereertbrugghen uitdrukkelijk vergunning aangevraagd voor bedrijfsuitoefening in agrarisch gebied (...) op ca :

'-....

70 m van woongebied

-....'

(zie blz 22 van de milieuvergunningsaanvraag door Vereertbrugghen ingediend op 21 september 2005 - Farde D, stuk D6).

Deze afstand en de situering in agrarisch gebied worden door hem in zijn aanvraag gepreciseerd onder de hoofding 'Preventieve voorzieningen', dus om hinder te voorkomen.

De basisvergunning die op basis van deze aanvraag op 12 januari 2006 werd afgeleverd, staat dus enkel bedrijfsbeoefening toe op plaatsen die aan de hierboven geciteerde afstandsregel voldoen, te weten o.a. zich bevinden in agrarisch gebied en op minstens 70 meter afstand van woongebied - beide voorwaarden vereist om hinder te voorkomen.

Het bestreden besluit had de vergunningaanvraag moeten toetsen aan deze beide voorwaarden van de basisvergunning en had dus de vergunning dienen af te wijzen, vermits - zoals het bestreden besluit zelf bevestigt (in de voorlaatste alinea van blz 15 - omvangrijke hinderende installaties zich in woongebied en op amper 20 respectievelijk 35 meter van de woning van verzoekers bevinden.

Minstens had de Minister zeer nauwgezet moeten motiveren waarom beide omstandigheden - die in de basisvergunning blijkbaar een belangrijke voorwaarde vormden - nu opeens volstrekt konden worden verwaarloosd".

12.2. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat rekening moest worden gehouden met de basisvergunning en niet met de aanvraag van de basisvergunning. Voorts zou de bestreden beslissing uitgebreid motiveren waarom de verwachte hinder aanvaardbaar is.

Beoordeling

13. De verzoekende partijen verwijzen naar de vergunningsaanvraag die heeft geleid tot de basisvergunning van 12 januari 2006. Het middel berust op het verkeerde uitgangspunt dat de aanvraag tot verandering van de inrichting getoetst moest worden aan de lopende basisvergunning en de "voorwaarden" die deze zou bevatten. De basisvergunning kan immers niet gehanteerd worden als dwingende rechtsnorm voor de beoordeling van latere aanvragen tot verandering van de inrichting.

Het vierde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen juni tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin